

"Vizita Sfântului Părinte, mai mult decât o vizită Apostolică, o vizită Profetică."

Vizita Sfântului Părinte Francisc, în România, sau, ce a adus nou, această vizită, în plan politic și spiritual, în opinia, părintelui Francisc Doboș, purtătorul de cuvânt al Arhiepiscopiei Romano Catolice.

Pentru cine încă nu-l cunoaște pe părintele Francisc Doboș, deși acum ne cam îndoim că nu-l mai știe cineva, „de la vlădică.. și-n până la opincă”, cred că ar trebui precizat faptul că, spre deosebire de cei ceilalți „slujitori” care se ocupă de imaginea unui cult religios, într-o țară balcanică, precum România, acesta pare ancorat întru totul, în realitatea imediată.

Prin amabilitatea părintelui Francisc, revista „Independența Română-Independența prin Cultură” găzduiește azi, un punct de vedere, a ceea ce a adus nou, această vizită, în plan politic și spiritual. Materialul pe care-l veți citi mai jos, ne-a arătat în fața noastră, un tânăr preot în care „calități” precum: ipocrizia, fariseismul sau minciuna păreau a nu fi existat vreo dată. Lăsând la o parte, partea subiectivă, care se ascunde în fiecare dintre noi, veți descoperi citind rândurile de mai jos și alte conotații referitoare la proaspăta vizită a Sfântului Părinte, în țara noastră.

Dar, parafrazând o mai veche vorbă populară, care spune: „călătorului îi stă bine cu drumul..”, tot așa și reporterului îi stă bine cu partea „ziditoare” dintr-un interviu...

ARICIUC CORVIN BOGDAN

Rep: Părinte Francisc iată că, ne găsim la o răscruce, putem numi așa, după vizita Sfântului Părinte Francisc. Coincidență, sau nu, purtați același nume ca și Sfântul Părinte. În primul rând vă rog să lămuriți un lucru pe care puțină lume îl știe: vizita a fost una apostolică, sau un voiaj apostolic, cu valențe ecumenice? Și, în al doilea rând, au fost două momente foarte importante în programul acestei vizite: „momentul Iași”, dar și „momentul Blaj” de aceea vă rog să încercați să mă ajutați ... și să comentați mai departe, dumneavoastră, de ce ar fi importante aceste momente, ca și conotație istorică, dar și teologică?! Dar să începem cu prima parte.

Titulatura exactă a acestei vizite este cea de „Călătorie Apostolică”, pentru că nu este una „pastorală”... Și chiar dacă s-a terminat, ea își aduce roade și acum, prin cuvintele și prin tot ceea ce Sfântul Părinte ne-a lăsat. Putem spune că, deși în mare a fost o vizită de stat, în particular a fost o călătorie apostolică. Și nu în ultimul rând, una ecumenică, deci a avut o triplă valență: una apostolică, de stat și ecumenică. Ea a fost o vizită pentru catolicii de ambele rituri: latin și oriental, de la noi din țară! El este păstorul spiritual al catolicilor. Dar, venind la noi în țară și fiind evident capul Bisericii Catolice, deci și al Sfântului Scaun a avut și o valență de stat... a fost o întâlnire la cel mai înalt nivel, pentru că a fost o întâlnire cu autoritățile de stat ale României! Și, evident fiind România o țară una majoritar ortodoxă, nu putea să lipsească această „mână întinsă” și „brațele întinse” Patriarhului Daniel, și prin El adresată această bucurie, a întâlnirii, cu întreaga Biserică Ortodoxă, de la noi, din țară. Iar toate acestea, într-o lume atât de dezbinată, iar noi creștinii să redescoperim bucuria de a-l mărturisi împreună pe Cristos! Chiar dacă avem identitățile noastre, dar în fond deosebiriile noastre nu ne fac a avea acel sentiment de repulsie și că celălalt ar fi doar un „eretic”. Dimpotrivă, fratele meu ortodox să fie un mai bun ortodox, iar eu, pentru el să fiu un mai bun catolic. În fond, toți împreună să facem din țara noastră una mai locuibilă! Adică, fără a folosi propria noastră identitate religioasă, împotriva propriului nostru frate. Oricum așa cum am constatat cu toții, vizita Sfântului Părinte a depășit cu mult atât așteptările Bisericii Catolice, dar și al autorităților centrale!

Pentru toți a fost o surpriză; am fost, după vizita Sfântului Părinte... la Roma și l-am întâlnit și eu prima dată. Aici, ocupându-mă de „comunicare” nu am avut ocazia să mă văd cu Sfântul Părinte, în timpul vizitei, dar l-am văzut cum, cu fiecare ocazie, nu prisosea să spună celorlalți cât de mult i-a plăcut în România. Și aici, când spune că: „cât de mult i-a plăcut România”, nu ne referim strict doar la peisaje, ci la această Românie frumoasă, pe care a întâlnit-o în persoane. Să nu uităm că a fost prezent în patru locuri diferite și a găsit acolo, peste tot, zeci, sau poate sute de mii de credincioși, în mare parte a lor, evident catolici.

Dar și foarte mulți cetățeni ai acestei țări, de alte confesiuni, care au simțit în prezența și în vizita Sfântului Părinte, mai mult decât o vizită Apostolică, mai mult decât o vizită Ecumenică, mai mult decât o vizită de stat! E oarecum, dacă îmi permiteți o vizită Profetică. Pentru că, atunci când ai de-a face cu o persoană care îți vorbește de Cer, în „fișa postului” Papei este trecută și aceea de „a semăna cer, pe Pământ”. Adică, faci referire la Cristos, îl reprezinți, și de aceea trebuie să te încarci de la acele persoane care, într-o formă atât de umană, atât de smerită, dar atât de profundă, ne vorbesc azi despre un Dumnezeu atât de la îndemână, despre un Dumnezeu care este exigent, dar care nu este moralizator.

Iar, în felul acesta, să ne dăm seama că, rolul Bisericii este acela de a vorbi oamenilor într-o limbă atât de accesibilă. Și ne uităm acum, după vizita Sfântului Părinte că putem afirma: „Chiar s-a întâmplat lucrul acesta...”. Dar și reacțiile oamenilor de pe stradă, care au rămas uimiți, de „atâta normalitate”!

Rep: Într-o Românie debusolată, o Românie „gri”, pata asta de normalitate a fost ceva reconfortant...

Este o normalitate profetică, pentru că ne cheamă la o autenticitate de viață, care să ne facă să descoperim simplitatea, simplitatea în profunzimea ei. Pentru că, prea mult ne-am înconjurat, nu doar la nivel religios, de ispita ipocriziei și fariseismului...de fanfaronadă spirituală, uneori. Avem un Papă care ne invită să-l mărturisim pe Cristos, în normalitate, iar această normalitate nu înseamnă, că ni se face reducere la morală, sau la implicarea socială, dimpotrivă.

Pot fi multiple interpretări, multiple chei de lectură pentru noi, catolicul de etnie maghiară este un

frate. Eu având numele meu...Doboș, chiar dacă nu am nimic unguesc în mine, nu știu limba maghiară, dar recunosc că, mi-aș dori să știu, pentru că devine iarăși o altă ocazie de a mă întâlni cu celălalt, de a nu crea bariere, de a nu ridica ziduri. Această vizită în secuime a fost o provocare pentru toată lumea, și de a descoperi „cine sunt secuiei?!”. De a putea vedea și prejudecățile, pe care am putea a le avea noi, pe care le-am adunat de-a lungul timpului, pentru că răni au fost de-o parte și de-a alta a istoriei... ne-am rănit reciproc! Vine vremea să facem pace, nu doar să ne lăsăm în pace, să ne dăruim pacea!

Cineva trebuie să ne invite să depășim aceste conflicte, prejudecăți și să ne întâlnim. Să ne întâlnim tocmai pentru a-i da rolul ei: acela marginal, tocmai pentru că avem atâta nevoie de a ne vedea unul pe celălalt, nu ca pe un potențial dușman.

Rep: Acum o să îmi permit să fac o paranteză, la altă paranteză... E foarte adevărat că și „momentul Șumleul Ciuc” a fost foarte important, dar din punct de vedere istoric, consider că este și o revanșă a istoriei asupra unor „momente negre”, din istoria poporului român și mă refer aici, la momentele beatificării unor episcopi: atât la Iași, cât și la Blaj. Pentru că știm foarte bine că, o personalitate ca „episcopul tinerilor”, Tit Chinezul și încă câțiva episcopi greco catolici au murit în temnițele comuniste, iar până la vizita Papei, cu mici excepții din partea societății noastre, nu a existat o recunoaștere, a acestora, ca și martiri, și nici nu s-a vorbit atât de mult. Iar gestul Sfântului Părinte, dincolo de conotația sa teologică cred că este unul de iertare și de a merge mai departe!

Vizita Papei a avut acest motto: „Să mergem împreună” și este o invitație pentru toți: pentru romano catolici, pentru greco catolici. Dar, și pentru ortodocși și neo protestanții din România. Nu să ne amestecăm în identitățile noastre, ci să mergem împreună. Să fim atât de autentici în autenticitatea noastră, încât să nu o folosim unul, împotriva celuilalt. De aceea toate punctele geografice pe care le-a atins Sfântul Părinte, aici, în România, au reprezentat și puncte istorice. Și, evident că și Blajul, și biserica Greco-Catolică martirizată în timpul comunismului, rolul pe care biserica greco-catolică l-a avut în constituirea acestei țări... la actul Marii Uniri, la „Școala Ardeleană”, iar aici e bine de subliniat rolul greco catolicilor în toată această perioadă, care a clădit intelectualitatea României în acea vreme. Pornind de aici, beatificarea care a avut loc la Blaj este o „vindecare a istoriei”, dar și a prezentului. Pentru că, nedreptățile trecutului puteau continua printr-o rană deschisă, a prezentului. De aceea, beatificarea celor șapte episcopi martiri reprezintă și o „vindecare”, sau și mai corect, un început de vindecare.

O doză de însănătoșire spirituală și relațională pentru societate și pentru Biserica Greco -Catolică, căreia îi este recunoscut meritul. Cred că trebuie trăită această beatificare ca o bucurie, bucuria unei mărturii prezente. Trebuie să vedem și să înțelegem rolul bisericii greco catolice începând de azi, de unde suntem, misiunea pe care o are azi, evident știind și rănilor trecutului. Iar de aici plecând, de a reșeza istoria cu nedreptățile ei, într-un prezent care să ne facă să conviețuim în pace și să ne dăruim pace.

Iar, mai apoi, de la Blaj și mă gândesc acum, și la toate celelalte zone: la Iași, în Moldova, care reprezintă bazinul mare al romano catolicilor credincioși, de limbă română, din România. La Iași, alături de credincioșii romano catolici s-au regăsit cetățeni din toată Moldova și nu numai. Acolo unde, dacă mai țineți minte, Sfântul Părinte ieșind din mesajul scris a dat exemplul acelei femei... care l-a marcat!

Când El a spus: „am găsit o Românie atât de frumoasă”, nu se referea doar la peisaje! Ci, se referea la întâlnirea cu chipuri, tot așa și la Blaj, în discursul din mica biserică, din cartierul Barbu Lăutaru, „mă întorc cu inima plină de chipuri, de oameni...”. Această întâlnire este una vie, nu doar cu peisaje, ci cu chipuri, cu viețile noastre. Toate acestea sunt semne de speranță, noi care ne plângem

în general, în România unii de alții.

În toate aceste zile am putut să ne demonstrăm nouă înșine că suntem capabili de mult bine și de mult bun simț. Iată cum, într-o Românie care face rating din scandaluri, sau can-can, știrile bune, acele spirituale, de sens... au împânzit întreaga Românie. Nu este român azi, care să nu fi auzit de vizita Sfântului Părinte, iar cei mai mulți, dintre noi, am simțit-o ca o binecuvântare națională și nu neapărat ca, una confesională.

Rep: Spuneți-mi cum vedeți, dumneavoastră, ca și formator de imagine, în egală măsură, ca și slujitor al Domnului cuvintele, pe care Papa Francisc, le-a avut la adresa Patriarhului Daniel?

Cuvintele, de la conferința de presă, la adresa Patriarhului Daniel, dacă vreți, marchează și întăresc în egală măsură, „brațele întinse” pe care actualul Papă, le are către întâlnire și dialog. Dar și recunoașterea faptului că, aici, în România, în BOR, avem o „biserică soră”. Asta, chiar dacă mai sunt unele voci care nu vor să recunoască acest lucru, chiar dacă sunt unele... foarte puține voci, care încă ne mai considerăeretici... Noi îi considerăm frați și toate aceste cuvinte ale Papei vin să întărească deschiderea Lui.

Brațele rămân mereu deschise spre această îmbrățișare, și în fond, mânecele suflecate sunt spre a construi punți: punți relaționale, punți de dialog, punți de întâlnire.

